

som Sagen da forelaa for Forsvarsministeriet —, at det ærede Medlem mener, at saadant noget maa fremtidig ikke en enkelt Minister afgøre, men det maa forelægges i det samlede Ministerraad.

Men det vilde jo heller ikke være saa underligt, om det ærede Medlem var kommen paa den Tanke, at det er umuligt at komme udenom Københavns Landbefæstning, fordi en Fæstning til Søs og ikke til Lands jo er en komplet Umulighed. Maa jeg blot henvise til en saadan Ting, som dog vil have nogen Vægt, at Chefen for det norske Admiralitet, Kontreadmiral Børresen, nylig har udtalt: „Historien viser, at en Søbefæstning som Regel erobres fra Landsiden. Det nytter derfor ikke at befæste fra Søsiden uden tillige at befæste fra Landsiden“. I denne Udtalelse er han ganske i Overensstemmelse med, hvad der staar i Præsident Roosevelt's Budskab nu i November 1908 til Kongressen, hvori han angaaende nogle Forsvarsforanstaltninger paa Hawaii'erne siger: „Det maa erindres, at det er næsten unyttigt at gøre Fæstningsværkerne uindtagelige fra Søsiden, hvis man samtidig lader dem aabne for et Angreb fra Landsiden“. Det maa da siges, at en Befæstning af denne Natur, som kun er en Befæstning til Søs og ikke til Lands, er en Umulighed. En saadan Erkendelse synes jeg ogsaa har været levende hos Venstre tidligere, thi i 1872 foreslog Venstre jo 6½ Mill. Kr. til en Flaadestation ved Agersø Sund, hvoraf de 1½ Million skulde gaa til Befæstning mod Landsiden, angaaende hvilken der ikke var optaget nogen Bevilling i Regeringsforslaget. Erkendelsen deraf har da været levende.

En af de smukkeste Bondetyper, som nogen Sinde have siddet paa den danske Rigsdag, var jo afdøde Termansen, der havde lige saa varmt et Hjerte som koldt Hoved. Han har Gang paa Gang vist det frugtesløse i at gaa til Befæstning til Søs, naar der er aabent til Lands. Jeg maa maaske tillade mig at fremdrage en karakteristisk Udtalelse af ham: „Paa det Sted, hvor man har mest at tabe, skal man ofre mest paa at værne. Derfor skulle vi ikke alene befæste København fra Søsiden, men ogsaa fra Landsiden. Man spørger, om vi have Raad. Jeg spørger, om vi have Raad til at lade være“. Jeg vil bede det ærede Medlem fra Ringkøbing og andre ærede Medlemmer om, naar de træde ind i Udvalget, at de da ville tage Termansens Ord med.

Det ærede Medlem udtalte: En Over-

rumpling ved Landgang maa mødes med en mobil Hær, og det maa den, uanset om den finder Sted nede ved Store Bælt eller i Nærheden af Byen. — Men nu ere saa godt som alle Hærens Officerer fra Generaler og ned efter af den Opfattelse, at Hæren kun da kan frigøres fra København og overtage sine Forpligtelser andetsteds, naar København er befæstet, i modsat Tilfælde maa den største Del af Hæren forblive i Nærheden af København, og Resten vil da være for lille til med Udsigt til Held at kunne imødegaa en Landgang andetsteds. Jeg beklager dybt, at den allerstørste Del af Reformpartiets Presse — maaske den hele — sidste Aar næsten systematisk har undladt at gøre deres Læsere bekendt med den klare, fyldige og overbevisende Redegørelse, som findes i Betænkningen fra Hærens tilfornordnede i Forsvarskommissionen, og som jo udtrykker Generalstabens Standpunkt. Den Tillid, det maa man lade de paagældende Blade, have de i alt Fald haft til deres Læsere, at hvis Læserne bleve bekendte med hin Redegørelse, vilde Sandheden blive aabenbar for mange, saaledes som den nu er bleven aabenbar for flere af Ministrene, som jo staa det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) personlig og politisk nær. Og Befolkningen vil se, at Flertalsforslagene fra Forsvarskommissionen ere endnu mere mangelfulde, end det her er blevet paapeget ogsaa af det ærede Medlem, idet disse Forslag jo nemlig gaa ud fra den Forudsætning, at Neutraliteten kun vil blive krænket ved Besættelse af selve de Punkter paa Kysterne, der have Betydning for de krigsførende Magter, og at disse krigsførende Magter for øvrig ikke ville genere os, naar vi paa det paagældende Sted gøre Forsøg paa at hævde vor Neutralitet. Men den Opfattelse er og maa være forkert, fordi den fremmede Magt ikke vil nøjes med at besætte og befæste disse Punkter, fordi han da maa have en betydelig Styrke til at forsvare den saavel mod os, mod den danske Hær og Flaade, som ogsaa mod den anden Magt. Derfor maa han nødvendigvis gøre sig til Herre over den fra Landsiden ubefæstede Hovedstad, hvad der vil være ret let, naar den danske Hær i Stedet for at have Støtte i mere eller mindre permanente Værker, maa tage Kampen op i aaben Mark. Afgørelsen vil da falde hurtig og koste Masser af Blod for de danske Tropper. Men det er netop det, der skulde undgaas. Det er uimodsigeligt, at Landbefæstningen vil frigøre